

ZEGELS VAN WAARHEID 2

HET 5^E

THRILLER

ZEGEL

TED
DEKKER

Het vijfde zegel

Andere boeken van Ted Dekker:

In de serie *Zegels van Waarheid*:

Nummer 49

In de serie *The Books of Mortals* (met Tosca Lee):

Verboden

Sterfelijk

Soeverein

In de serie *De Cirkel*:

Zwart

Rood

Wit

Groen

In de serie *Outlaw Kronieken*:

Exit

Outlaw

Water Walker

Hacker

Anno Domini 30

Anno Domini 33

Het Heiligdom

Dodenakker

Bloedgetuige

Vuur (met Erin Healey)

Kus (met Erin Healey)

De dochters van de beul

Adam

Obsessie

Het huis (met Frank Peretti)

Oogwenk

Dri3

Ted Dekker

Het vijfde zegel

Vertaald door Willem Keesmaat

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Vertaling: Willem Keesmaat
Ontwerp omslag: Studio Jan de Boer
Lay-out binnenwerk: Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 435 3184 9
ISBN (ebook) 978 90 435 3185 6
NUR 332
www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Copyright 2018 by Kiwone, Inc. f/s/o Ted Dekker
Originally published in English under the title *Rise of the Mystics* by Revell, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, USA. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Je kunt beter eerst boek 1 lezen, *Nummer 49*, voor je aan dit boek begint. Zie dat maar als seizoen 1 en *Het 5e zegel* als seizoen 2 – de completering van één, allesomvattend verhaal, een verhaal waarmee je de oude, beperkende begrenzings van je gedachten achter je laat. Het wordt een wilde rit met heel wat hobbels, dus houd je vast. Er is niets spannenders dan te worden bevrijd van de ketenen van een ondermaats bestaan. De oude geest is totaal levenloos.

Het vervolg...

Eerder, in *Nummer 49*

Boek 1

Dit is boek 2 van het verhaal van Rachelle Matthews, die bekend werd als de 49ste Mysticus.

Rachelle werd in Eden, Utah, met sikkelcelanemie geboren en was binnen een paar maanden na haar geboorte blind. Ze leefde zestien jaar lang in het donker en worstelde met angstaanjagende dromen over de Schaduwman, die dreigde haar elke keer weer blind te maken, zelfs al zou ze in het echte leven haar zicht terugkrijgen. Haar vader, David, zocht wanhopig naar een manier om haar te genezen.

Op het moment dat hij die vond, verhuisde Schaduwman van Rachelles dromen naar Eden. Hij noemde zich Vlad Smith en had een Boek der Kronieken bij zich, een mystiek boekwerk dat bepaalde mensen de mogelijkheid bood om over te steken naar Andere Aarde, een dimensie die de Aarde weerspiegelt.

Zonder dat Rachelle ervan wist, tapte Vlad iets van haar bloed af en deed dat in het boek, waarna ze wakker werd op Andere Aarde zonder herinneringen aan wie ze was. En elke keer dat ze daarna in slaap viel op Andere Aarde, werd ze wakker op Aarde. En elke keer dat ze in slaap viel op Aarde, werd ze wakker op Andere Aarde.

Maar ene Justin, die meer was dan alleen maar een man, kwam in de woestijn naar haar toe en genas haar van haar blindheid. Op het moment dat ze daarna in Utah wakker werd, kon ze zien. En zo kwam Rachelle erachter dat beide werkelijkheden echt moesten bestaan.

En ze kwam nog veel meer te weten.

Ze kwam erachter dat ze op Andere Aarde een Mysticus was. Anders dan de Albino's en de Horde, die met miljoenen waren, be-

stonden er maar enkele tientallen Mystici. En omdat ze werden gezien als de ergste soort ketters, werden ze door iedereen geminacht.

Maar wat meer was, ze was de 49ste Mysticus. Haar taak: een oude profetie vervullen die over een kind sprak dat op Andere Aarde geboren zou worden, een kind dat de wereld zou verdelen om de schaduw van de dood aan het licht te brengen. Pas dan zou de leeuw nederliggen met het lam, wat betekende dat de angst in ieders hart zou veranderen in liefde. Maar zowel Albino's als Horde interpreteerden die profetie op een andere manier. Elk ras was ervan overtuigd dat als de 49ste haar taak volbracht, ze aan hun vijanden zouden worden onderworpen. En dus was ze ieders vijand.

Rachelle kwam er ook achter dat ze als 49ste Mysticus de profetie alleen kon vervullen als ze haar eigen angst wist te overwinnen. En de enige manier waarop ze haar eigen angst kon overwinnen, was door de Vijf Zegels van Waarheid te vinden voor de Horde of de Albino's het Rijk van de Mystici zouden vernietigen.

Als het haar niet lukte om voor dat moment alle vijf de zegels te vinden, zou op Andere Aarde alles voor altijd verloren zijn. En de Aarde zou met een vreselijke, maar nog onbekende bedreiging worden geconfronteerd.

Verbijsterd door de wetenschap dat er zo veel van haar zoektocht afhing, kwam Rachelle erachter dat er vanaf Andere Aarde een machtige Leedhan naar de Aarde was gestuurd, wiens enige taak het was om te voorkomen dat zij alle vijf de zegels zou vinden voor het Rijk van de Mystici kon worden vernietigd.

Dit was Vlad Smith, de Schaduwman die haar in haar nachtmerries achterna had gezeten en die naar Eden was gekomen om haar ervan te weerhouden de zegels te vinden.

Geconfronteerd met gevoelsmatig onoverkomelijke hindernissen, begon Rachelle aan haar zoektocht, samen met Talya, een wijsgeer die de opdracht had gekregen haar te helpen om naar de vijf zegels te zoeken. Dat waren geen vijf amuletten of medaillons, maar vijf waarheden. En zodra ze er een ontdekte, verscheen er een zegel op haar schouder, in de vorm van een driedimensionale tatoeage.

Het Eerste Zegel vond ze in Eden, waarna er een oplichtende witte cirkel op haar schouder verscheen. *Wit: Oorsprong is Oneindig.*

En dat betekende dat Elyon, die God was, door geen enkel eindig wezen kon worden bedreigd of in de wielen kon worden gereden. En hij kende ook geen angst, laat staan dat hij bang was om iets kwijt te raken, op welk niveau dan ook. Hij was het licht waarin geen duisternis schuilde.

Ze vond het Tweede Zegel op Andere Aarde, dat haar schouder brandmerkte in de vorm van een groen zegel van licht. *Groen: Ik ben het Licht van de Wereld.* Inchristi ben ik en is ook mij. Wat betekende dat ze uit hetzelfde materiaal was gevormd als haar Vader, één met Justin en net zo veilig als Elyon.

Ze vond het Derde Zegel op Aarde op het moment dat ze Eden redde door de synthetische hemel te verpulveren. En dat zegel verscheen op haar schouder in de vorm van een zwarte cirkel. *Zwart: Het Licht in de Duisternis zien is mijn levensreis.* Wat betekende dat haar reis door dit leven een transformatie was die haar in staat stelde om te zien wie ze was in het Licht van de wereld, in eenheid met Justin.

Maar vanuit haar beperkte perspectief eindigde niet alles even goed, zelfs niet in haar verwondering tijdens de vondst van de eerste drie zegels. Om te beginnen zouden de zegels die ze al had gevonden, krachteloos worden als ze ze niet alle vijf vond, had Talya gezegd. Tegen het Vijfde Zegel bestond geen verdediging, maar behalve als ze de laatste twee vond voor het Rijk van de Mystici werd vernietigd, zou alles verloren zijn.

En verder bleek Vlad Smith, de Schaduwman, een sluwe, manipulatieve tegenstander te zijn die zijn doelen in Eden had weten te bereiken en die naar Andere Aarde was teruggekeerd voor een laatste aanval op de 49ste Mysticus.

En ook al had Rachelle met een enorme krachtexplosie het dorp gered, het zat haar dwars dat ze gedwongen was geweest om haar vader naar Andere Aarde te schrijven, waar hij nu een slaaf van Vlad is. En met wat voor reden? Ze had geen flauw idee.

Op Aarde werd haar heldhaftige redding van Eden toegejuicht door de wereld, als iets wonderlijks dat ieders verstand te boven ging.

Op Andere Aarde was ze echter gevangengenomen door de Elyonieten en zat ze in een duistere kerker diep onder de stad.

Terwijl ze diep in die donkere Elyonieten-kerker zit te huiveren van de kou, wordt het licht dat ooit zo overweldigend aanwezig was, met het uur zwakker en zwakker. De legers van de Horde en de Elyonieten verzamelen zich voor een oorlog die de wereld zal verwoesten. En in die oorlog zullen ze ongetwijfeld het Rijk van de Mystici vinden en vernietigen voor Rachelle de laatste twee zegels weet te vinden.

Samuel, de Albino-zoon van Thomas Hunter, zou haar kunnen redden. Hij is helemaal weg van haar. Jacob, de Horde-zoon van Qurong, zou haar kunnen redden. Ze denkt dat ze verliefd op hem aan het worden is. Thomas Hunter, hoogste commandant van de Cirkel, zou haar kunnen redden. Talya is hem gaan zoeken. Ze kan alleen maar hopen en bidden.

Ze is in elk geval veilig op Aarde.

Dat zijn zo de gedachten van Rachelle terwijl ze moed probeert te houden in de kerker van de Elyonieten.

Maar Rachelle heeft het mis. Echt helemaal mis.

1

Ik wist ooit wie ik was.

Om het wat preciezer uit te drukken, ik *dacht* ooit te weten wie ik was, maar vier maanden intense therapie, begeleid door psychotrope geneesmiddelen, lieten me langzaam zien wie ik *echt* was. En nog preciezer, al die maanden therapie hielpen me te zien wie ik *niet* was.

Ik was niet het meisje dat de inwoners van Eden in Utah had gered door de synthetische lucht naar beneden te laten komen, zoals ik ooit dacht. Dat had DARPA gedaan, als deel van haar experimentele proces.

Ik was niet het meisje dat in haar dromen naar andere werelden kon reizen – dat waren allemaal geïmplanteerde herinneringen, een van de ongelukkige omstandigheden die mijn schizofrenie hadden getriggerd. Ik had al in geen maanden meer gedroomd en de dromen die ik had gehad, leken verloren te zijn gegaan in een verre mist.

Ik was in opstand gekomen tegen een man die Vlad Smith heette, maar hij was alleen maar een onderdeel van DARPA's programmering geweest, verzonnen om ons allemaal tot het uiterste te testen. Hij was een spook dat in onze hersens was geïmplanteerd, hadden ze gezegd. Hij bestond niet echt en dat was dan ook de reden dat hij was verdwenen.

Dat is wat ze me hebben verteld en ik geloof hen.

Dus wie was ik, zoals ik daar in het lab tegenover Charlene Morton zat, een van de therapeuten die mijn hersens onderzochten om mijn vooruitgang in de gaten te houden? Ik was Rachele, een meisje dat net zeventien was geworden. Ik was een van de overlevenden van Eden die aan het herstellen was, hoewel ik nou niet bepaald kon zeggen dat ik blij was met dat proces. Maar goed, het hoorde

er nou eenmaal bij. Het had een paar maanden geduurd voor ik de waarheid accepteerde, maar uiteindelijk was ik op weg naar een volledig herstel.

‘Ben je er klaar voor, Rachelle?’

‘Altijd,’ zei ik. De draadloze kap op mijn hoofd, die Mindflex heette, was speciaal naar de vorm van mijn hoofd gevormd. De vierentwintig sensoren erin lazen al mijn hersenactiviteit, die zichtbaar werd gemaakt op de monitor van Charlene, maar ook op de schermen achter het spiegelglas rechts van me. Ik was een beetje een beroemdheid bij DARPA en zou liegen als ik beweerde dat ik al die aandacht niet prettig vond. Mijn vader en ik waren hier de enige twee inwoners van Eden. De rest bevond zich in andere ‘integratiecentra’, waar ze zich aan het aanpassen waren aan een nieuwe werkelijkheid. Maar mijn vader en ik waren speciaal voor DARPA.

Charlene schoof haar koffiekopje opzij en glimlachte naar me. Een van de stemmen in mijn hoofd – de stem die ik met Charlene associeerde – fluisterde: *Arme meid. Ze moest eens weten.*

Mijn gedachten waren vaak een beetje vaag door de medicijnen, maar mijn auditieve en visuele hallucinaties prikten met een ongelofelijke helderheid door al die mist heen. Ik had geleerd ze grotendeels te negeren, in de wetenschap dat het eenvoudigweg verkeerd vurende neuronen waren.

Ze bestudeerde me met een warme blik en legde de genummerde kaarten klaar die ze snel zou omslaan voor ze me zou vragen de cijfers op te noemen die ik had gezien. Ik had die oefening al tientallen keren gedaan. De oefening was bedacht om mijn vermogen te meten om beelden te herkennen en me te herinneren zoals normale hersens zouden doen.

‘Je hebt auditieve hallucinaties,’ zei Charlene terwijl ze op haar scherm keek.

‘Een beetje maar.’

‘Wat hoorde je?’

Ik aarzelde. Een deel van wat de stemmen in mijn hersens zeiden, kon een nogal ongemakkelijke sfeer veroorzaken en daarom vertelde ik vaak iets anders dan wat ik had gehoord. De stem kon van alles zeggen, hoe onfatsoenlijk dan ook. Ik dichtte die stemmen meestal

toe aan de mensen om me heen, met het idee dat ik hun gedachten kon horen.

‘Ik hoorde: “Arme meid. Ze moest eens weten,” zei ik, waarna ik grijnsde. ‘Ik vermoed dat ik vandaag een beetje last van zelfmedelijden heb.’

Charlene bleef me aankijken. ‘Is dat zo? Of was het gewoon een losse, ongecontroleerde gedachte die je met mij associeerde?’

‘Eentje die ik met u associeerde, maar die eigenlijk gewoon van mezelf was.’

‘Dat is goed, Rachelle.’ Ze tikte op een paar toetsen, waarna ze het stapeltje kaarten in mijn richting hield, waardoor ik de onderste kaart kon zien: een 9. ‘Concentreer je op de kaarten.’

Dat deed ik al.

Met haar duim liet ze de kaarten in een redelijk hoog tempo met de voorkant op tafel vallen, waardoor ik van allemaal een korte glimp opving. Ik kan niet zeggen dat ik nou bewust het nummer op elke kaart zag, maar er verscheen een rij nummers in mijn hoofd in de vier seconden die het duurde.

‘Wat zag je?’

‘9, 23, 24, 52, 4, 11, 21, 27, 2, 12, 32, 45...’ Ik lepelde de rest van de getallen op, omdat ik ze in mijn hoofd voor me zag, zwevend boven een witte horizon, op dezelfde manier waarop ik altijd nummers voor me zag. Of welke andere serie plaatjes ze me dan ook lieten zien. Ze liet me alles opnoemen en ergens binnen in me sprak de stem weer.

Ongelofelijk. Ik raak er nooit aan gewend.

En weer was het de stem van Charlene, hoewel het natuurlijk gewoon mijn eigen gedachten waren, die me vertelden hoezeer ik onder de indruk was van mezelf.

‘Hoe heb ik het gedaan?’ vroeg ik terwijl het weer stil werd in mijn gedachten.

Ze keek op van het scherm. ‘Goed.’

‘Beter?’

‘Laten we zeggen dat je hersens oplichten als een kerstboom. Langzaam maar zeker dwingen we ze om normale verbindingen te leggen. Dus, ja...’

De rest hoorde ik niet, omdat ik zag hoe haar elleboog haar kopje met zwarte koffie van de tafel stootte. Ik vloog overeind van mijn stoel, puur instinctmatig, omdat ik niet wilde dat dat kopje op de vloer uit elkaar zou spatten en een puinhoop zou veroorzaken. Met drie stappen was ik er en had het kopje al te pakken voor het een halve meter door de lucht had afgelegd.

Ik hield het daar even vast, ging rechtop staan en zette het neer terwijl ik naar haar grijnsde. ‘Dat scheelde niet veel.’

‘Dat scheelde inderdaad niet veel. Dank je, Rachele.’

‘Graag gedaan.’

Dat was iets waar ik echt goed in was. Snel in actie komen. Project Eden mocht dan mijn hersens overhoop hebben gehaald, maar al dat opnieuw bedraden had op de een of andere manier voor nieuwe neurale verbindingen gezorgd, waardoor ik in staat was om te reageren met de snelheid en behendigheid van een kat. Niet dat ik nou kogels kon opvangen, of zo, maar ik kon me bewegen als een ninja, zoals Steve het noemde.

Steve Collingsworth was de jonge DARPA-wetenschapper die als eerste in Eden was toen ze de lucht hadden verpulverd en ons er allemaal veilig uit haalden. Buiten mijn vader was hij nu mijn beste vriend.

Ninja-training noemde hij de fysieke tests die ze me lieten doen. Soms verdacht ik Charlene ervan om per ongeluk dingen van haar bureau te stoten, gewoon om te zien hoe snel ik zou reageren.

Ik was ervan overtuigd dat ze me wilden genezen, maar tegelijkertijd wilden ze weten hoe mijn hersens en lichaam op zo’n unieke manier konden functioneren. Dat was de reden waarom ik zo bijzonder voor hen was. Er waren momenten dat ik me afvroeg of ze misschien meer geïnteresseerd waren in mij bestuderen dan in mij helpen, maar ook al was dat zo, het kon me niet schelen. Ik wilde zelf ook weten hoe het kwam dat ik die dingen kon. En als ik daarvoor hun laboratoriumrat moest spelen, het zij zo.

Niemand had ooit met hersens te maken gehad die zo ongelukkig overhooplagen als die van mij. Als ze konden uitvogelen wat er met mij aan de hand was, zouden ze misschien in staat zijn om het goede te herhalen zonder het slechte er gratis bij te krijgen. Ik

vervulde mijn rol in de evolutie van de verbinding tussen lichaam en geest.

Ik keerde met een tevreden gevoel terug naar mijn stoel.

Wie ben je, lieve dochter?

Ze hadden me verteld dat dat de stem van mijn moeder was, die vanuit het graf tot me sprak. Gewoon een oud geheugenfragment uit Eden.

Herinner je je ware naam.

Ze wisten dat ik dingen hoorde. Dat kon ik ook niet echt verbergen met die Mindflex op mijn hoofd. Ze wisten ook dat ik steeds beter werd in het negeren van de stemmen.

Charlene stond op, pakte een glas uit het kastje, vulde het met water en zette het op een zilverkleurige schijf voor me neer, zo'n anderhalve meter bij me vandaan. De vernikkelde sensor zou zelfs de kleinste verandering in de atomen van het glas en het water waarnemen.

'Zo gauw je er klaar voor bent,' zei ze.

We hadden deze oefening de afgelopen week twee keer gedaan. Ik moest me op het glas concentreren en me inbeelden dat ik het water zou laten koken. Dat was natuurlijk onmogelijk, maar daar draaide het nou juist om. Mijn hersens hadden geleerd om dat water te zien koken, samen met mijn wil om het in die staat te zien – een hallucinatie die ik onder controle had.

'Waarom, aangezien we al weten wat ik ga zien?' vroeg ik.

'Om twee redenen. Ten eerste als een eenvoudige oefening om je hersens opnieuw te trainen. Kijken of je kunt observeren wat er daadwerkelijk gebeurt.'

'Dat het water *niet* beweegt.'

'Dat klopt, ook al denk je dat het wel zo is. Kun je denken dat het kookt, terwijl je het toch kunt zien voor wat het is: dat het niet beweegt? Dat hebben we namelijk nog steeds niet bereikt. Goed idee?'

'Goed idee.'

Ik keek strak naar het glas water en concentreerde me helemaal op *zien* dat het bubbelde, kookte, veranderde, opwarmde, alsof ik echt die kracht bezat, als iemand uit een superheldenstripboek.

Keer terug naar de waarheid over wie je altijd bent geweest, lieve dochter.

De auditieve hallucinatie van mijn moeders stem leidde me af. Ik schoof de storende gedachte aan de kant, haalde diep adem en begon opnieuw.

Concentreer je...

Er waren nog geen vijf seconden voorbijgegaan voor ik het wateroppervlak zag trillen, alsof het glas vibreerde en het de oppervlakte van de vloeistof erin irriteerde. Er vormden zich kleine belletjes in het water, die langzaam opstegen.

Binnen tien seconden borrelde het water.

‘Zo,’ zei ik terwijl ik naar haar opkeek.

‘Ben je klaar?’

‘Ik ben klaar.’

‘Zag je het water borrelen?’

Ik wierp een blik op het water en zag dat het niet meer bewoog. Maar ik wist al dat ik me dat borrelen had verbeeld.

‘Nou?’ vroeg ik.

‘Nou wat?’

‘Heeft de sensor verandering in het water opgemerkt?’ Het klonk mezelf belachelijk in de oren, maar ze leken te denken dat het op de een of andere manier mogelijk was, dus was ik een beetje teleurgesteld toen ze haar hoofd schudde.

‘Nee.’

‘Allemaal in mijn hoofd.’

‘Maar wel een schitterend hoofd. Wil je het nog eens proberen?’

Steve Collingsworth stond naast de directrice van DARPA, Theresa Williams, en keek met over elkaar geslagen armen door het spiegelglas naar Rachelle. Naast hen stond Bill Hammond, leider van het nu opgedoekte Project Eden.

Op zijn zachtst gezegd was Steve zeer geïnteresseerd geraakt in het meisje met haar blauwe spijkerbroek, zwarte T-shirt en een nieuw paar rode Converse-sportschoenen. Alles aan Rachelle fascineerde hem: de manier waarop ze haar zwarte haar naar achteren zwaaide wanneer het voor haar ogen hing, de manier waarop ze liep, zo licht

als een veertje, en de manier waarop ze haar omgeving las alsof het een boek was.

De manier waarop ze alleen door haar gedachten de fysieke staat van water kon veranderen.

Het was echt. Alles.

‘Ze kwam al in beweging voor Charlene haar koffiekopje raakte,’ zei de directrice. ‘Binnen tien seconden kookt het water al. Ze wordt sterker.’ Haar blik op Steve gericht: ‘Waarom wist ik dit niet?’

‘Het is niks nieuws.’

‘Wat nieuw is, is het gemak waarmee ze het doet.’

‘Wat dan ook de reden is dat u nu hier bent en kijkt naar wat wij zien.’

Theresa keek naar de gegevens op het scherm, alsof ze zichzelf er nog eens van moest overtuigen dat het echt was gebeurd, wat ze zojuist had gezien.

Steve knikte naar het scherm. ‘U ziet de energiemetingen. Haar operationele veld strekt zich uit tot zeker tien meter bij haar lichaam vandaan.’ Dat van Charlene kwam niet verder dan de vijftien centimeter van de gemiddelde mens. ‘Maar we begrijpen er nog steeds geen snars van waar al die extra energie vandaan komt.’

Ze hadden lang geleden al apparatuur ontwikkeld die gevoelig genoeg was om het energieveld van een mens te meten, net zoals minder gevoelige apparatuur dat van een afstandje bij een gloeilamp kon doen. Mensen bestaan, net als alle materie, uit energie – 99,999 procent van je lichaam bestaat uit lege ruimte die is geladen door energievelden die de atomen en subatomaire deeltjes in een waar te nemen vorm bij elkaar houden.

Mensen ‘zien’ materie, hoewel het eigenlijk allemaal in vorm gegoten energie is. Een deel van wat het menselijk oog echter niet kan waarnemen, is het energieveld dat zich tot buiten het lichaam uitstrekt, een veld dat enorm fluctueert naar aanleiding van de hersenactiviteit van dat lichaam. Angst belemmert de frequentie van dat veld en trekt het normaal gesproken terug tot op een paar centimeter van het lichaam. Gevoelens van dankbaarheid en liefde uiteten zich op een andere frequentie en vergroten het veld bij de meeste lichamen tot soms wel een meter of meer.

Bij de meeste. Niet bij dat van Rachelle. Dat van haar was veel sterker en strekte zich veel verder uit.

Theresa knikte naar de beeldschermen en zei met gespannen stem: ‘Ik weet niet of jullie wel helemaal doorhebben wat een gevaar iemand met haar mogelijkheden vormt voor een wereld die zo’n beetje om informatie draait. Dat heeft ze wel bewezen toen jullie haar vier maanden geleden voor de camera haalden.’

Steve had toegestaan dat Rachelle één interview deed met een verslaggever van ABC, op de dag dat ze het dak van Eden had laten instorten. Hij had haar gevraagd om het simpel te houden, dus dat had ze gedaan. Ze had niets over Vlad Smith gezegd.

Qua motivaties was hij innerlijk nogal verdeeld. Gedeeltelijk wilde hij zichzelf beschermen tegen de reactie van DARPA – hem ontslaan, de man die te hulp was geschoten om zo veel zielen te redden, zou alleen maar achterdocht wekken onder het grote publiek. Gedeeltelijk hoopte hij Rachelle, door haar landelijke bekendheid te geven, een zekere bescherming te bieden.

Het korte interview met het blinde meisje dat nu kon zien, was viraal gegaan. Net als de vier seconden in dat interview waarin ze de verslaggever, Robert Martin, vertelde dat hij zich geen zorgen hoefde te maken over zijn dochtertje, omdat ze zich nu op een betere plek bevond. De camera wist zijn verbijsterde reactie te vangen: hoe kon ze hebben geweten dat hij zijn ongeboren dochter was verloren toen zijn vrouw drie maanden terug de dood had gevonden tijdens een auto-ongeval? Ze hadden niemand iets over de zwangerschap verteld. Rachelle had daar niet op gereageerd.

Er werd volop gespeculeerd nadat de social media en andere nieuwskanalen ermee aan de haal gingen. Ze werd het gezicht van Eden, DARPA’s ongelofelijke geheugenmanipulatie-experiment.

Half in paniek kwam DARPA met een eigen versie van de gebeurtenissen: iedereen in Eden had zich aangemeld bij het project in de volle wetenschap van wat het experiment behelsde, dat het was bedoeld om het effect van geheugens op zowel het fysieke als psychologische gedrag te meten. Wat alle inwoners, inclusief Rachelle, geloofden, was compleet afhankelijk van de wijzigingen die binnen de context van het experiment in hun geheugens waren aan-

gebracht. Wat ze ook mochten denken dat er allemaal was gebeurd, zou heel goed helemaal niet kunnen zijn gebeurd.

Wat er *wel* was gebeurd, bleef geheim. Einde verhaal.

Maar liefhebbers van complottheorieën hadden maandenlang een toptijd, voor het verhaal uiteindelijk een stille dood stierf. Iedereen wilde weten: hoe kon Rachelle hebben geweten dat Robert Martin zijn dochtertje was verloren?

DARPA zweeg als het graf. Ze hielden Rachelle samen met haar vader David verborgen voor de buitenwereld. Ze konden iemand die gedachten kon lezen tenslotte niet zomaar los rond laten lopen.

Binnen een week nadat ze waren afgezonderd van de rest van de mensheid, concludeerde de directrice dat de enige manier om zowel Rachelle als DARPA te beschermen, was door een radicale, door medicijnen gestuurde recontextualisatie van haar herinneringen. En van haar vermogen om gedachten te lezen. En van haar dromen van een andere wereld, waarvan ze beweerde dat daar al haar vaardigheden vandaan kwamen. Herinneringen wissen werkte niet bij haar – dat hadden ze geprobeerd – maar ouderwets hersenspoelen misschien wel.

Ondanks de scherpe protesten van Steve werd het erdoor gedrukt, eerst door elke avond een flinke dosis rexpinal in Davids en Rachelles water te doen, om hun dromen te temperen. En toen David eenmaal niet meer droomde, hadden ze zijn geheugen volledig gewist, door een procedure te gebruiken die MEP heette, ofwel Memory Editing Protocol.

In 2017 had het MIT, door met engramcellen de specifieke locatie van bepaalde herinneringen te lokaliseren, voor het eerst het mechanisme voor korte- en langetermijngeheugenopslag ontdekt. In eerste instantie worden herinneringen gelijktijdig vastgelegd in zowel de amygdala als de prefrontale cortex, zoals eerder was getheoretiseerd. De amygdala slaat kortetermijnherinneringen op. Het kost de hersens twee weken om te beslissen of de herinneringen in de prefrontale cortex het bewaren waard zijn. Als dat zo is, wordt de herinnering lange termijn. En zo niet, wordt de herinnering gewist.

Het enige wat DARPA hoefde te doen om alle herinneringen in iemands hersens te wissen, was het vermogen van de hersens kopiëren om zichzelf op te schonen.

Maar het proces dat bij anderen wel werkte, had geen invloed op Rachelle. Omdat ze niet in staat bleken om haar hersens te formatteren, waren ze aan systematische sessies begonnen om ze te ontmantelen. Gewoon op de ouderwetse manier. Het toedienen van zowel psychotrope als hallucinogene medicijnen had haar geest overhoopgehaald, waardoor ze zich er uiteindelijk bij neerlegde dat haar herinneringen aan Eden niet echt waren.

Na een maand of drie had ze de enige diagnose aanvaard die logisch leek: ernstige schizofrenie die was veroorzaakt door de traumatiserende gebeurtenissen.

Verder bij de waarheid vandaan was niet mogelijk, maar dat was waarvan ze overtuigd was.

Steve richtte zich tot Bill Hammond. ‘Ik heb nooit aan het gevaar getwijfeld dat ze kan vormen, maar ik ben me net zo goed bewust van het gevaar voor Rachelle zelf.’

‘Dat vind ik oprecht jammer voor haar,’ reageerde Bill. ‘Maar jij weet net zo goed als ik dat ze een potentieel gevaar vormt.’

‘Een potentieel gevaar? Ze is de mooiste kans waarover onze of welke andere organisatie dan ook ooit is gestruikeld. Ik heb alleen maar ingestemd om hieraan mee te werken omdat het ons toegang verleent tot een brein dat duidelijk buiten onze beste modellen om opereert. Rachelle begrijpt dat en is het daarmee eens. Maar ik ben het er nooit mee eens geweest dat we haar van alles voorliegen.’

‘En wat hebben we de afgelopen vier maanden ook alweer precies over het bewustzijn geleerd? We moeten het gevaar dat ze vormt, zien in te schatten door gebruik te maken van deze trucjes.’

‘Er bevindt zich duidelijk een veld buiten haar geest waartoe ze toegang heeft,’ reageerde Steve enigszins fel. ‘We weten niet hoe iemand zich toegang kan verschaffen tot een extern bewustzijn, maar we staan dan ook nog maar aan het begin. Ik denk –’

‘Een bewustzijn buiten de eigen gedachten? We weten allemaal dat bewustzijn wordt gegenereerd door de hersens. Onze hersens zorgen ervoor dat we ons van onszelf bewust zijn.’

‘Dat is de heersende wetenschappelijke theorie. Maar opgemaakt uit wat ik met mijn eigen ogen zie, zet Rachelle die theorie compleet op een zijspoor. En we moeten dus achter het hoe en waarom zien te komen. Dat is toch wat we hier aan het doen zijn?’

Er gleed een ongelovige grijns over Bills gezicht. ‘Ik hoef je er toch niet aan te herinneren dat spiritualiteit geen wetenschap is? De hersens ontvangen geen bewustzijn van een hogere bron, alsof je gedachten een soort antenne zijn. Dat wordt tussen de neuronen gegenereerd.’

Steve tuurde door het raam waarachter Rachelle aan haar derde of vierde succesvolle poging bezig was om alleen met haar gedachten de temperatuur van het water omhoog te krijgen.

Links van hen keek Theresa stilzwijgend toe en liet hen praten.

Het water kookte.

‘En ik neem aan dat jij ook een logische verklaring hebt voor hoe ze vanaf twee meter afstand invloed kan uitoefenen op dat water?’ vroeg Steve. ‘Biedt een van jouw modellen ruimte voor telekinese?’

‘Er is duidelijk sprake van een kwantumveld tussen hen. “Een spookachtige gebeurtenis op afstand,” zoals Einstein het noemde. Maar de hersenen creëren het – ze ontvangen het niet. Hoe dan ook, ik betwijfel of ons onderzoek naar het vermogen van een van onze proefkonijnen om het kwantumveld te beïnvloeden, de koers van de wetenschap op dat vlak zal omgooien. Vooral niet een proefkonijn dat zo’n groot potentieel risico vormt.’

‘Een risico in verband met haar vermogen om gedachten te horen, wat tegelijkertijd ons begrip van het bewustzijn tart. Ze is veel te kostbaar om zo met haar om te gaan. We zouden in elk geval onze benadering nog eens onder de loep kunnen nemen,’ drong Steve aan.

‘En welke benadering zou jij dan willen voorstellen?’ vroeg Theresa terwijl ze zich naar hem omdraaide.

‘Betrek haar erbij. Vertel haar wat we allemaal hebben gedaan en waarom. Vraag haar om hulp in het ontcijferen van haar hersens. Als ze water kan koken met haar gedachten, kan ze misschien problemen oplossen die zelfs onze beste kwantumcomputers niet aankunnen.’

‘Wil je haar vertellen dat ze niet schizofreen is en dat ze dat ook nooit is geweest?’ onderbrak Bill hem. ‘Dat we haar hersens expres met medicijnen overhoop hebben gehaald? Dat we paal en perk hebben gesteld aan haar dromen om haar geestelijk mank te maken? Dat kun je niet menen.’

‘Je bedoelt de dromen over een wereld die in elk geval een verklaring bood voor Vlad Smith? De dromen die haar op de een of andere manier haar zicht hebben teruggegeven en waar ze die tatoeage op haar schouder aan heeft overgehouden? We hebben nog steeds geen verklaring voor Vlad en we weten allemaal dat Eden geen toegang had tot holografische inkleurtechnieken.’

Bill keek hem verbijsterd aan. Dat kwam waarschijnlijk door de opmerking over dat haar dromen een verklaring voor het bestaan van Vlad Smith boden. Een verklaring, misschien, maar eentje die ze in principe niet serieus konden nemen.

Steve vervolgde op een wat gematigder toon: ‘Goed, dan vertellen we haar niet dat we haar dromen hebben afgeknapt. Maar de rest wel, ja. Ik denk dat ik haar wel zachtjes over de streep kan trekken. Ik denk niet dat ze zich nog ergens over zal verbazen.’

De directrice sloeg haar armen over elkaar en begon te ijsberen, haar blik nog steeds op Rachelle gericht. ‘We zijn vanaf het begin bezig geweest om door het sequentieel toedienen van een serie medicijnen systematisch haar hersenfuncties lam te leggen, in de hoop dat we daarmee de functies zouden isoleren die verantwoordelijk zijn voor haar vermogens. Dat zou ons echt goed zijn uitgekomen. Helaas is het uitschakelen van haar dromen het enige waarin we succesvol zijn gebleken. Intussen worden haar krachten steeds groter. Ik neem aan dat jullie begrijpen dat sommige mensen daar zenuwachtig van zouden kunnen worden?’

‘Wie? Het leger? De regering? Angst voor het onbekende begrijp ik, maar –’

‘Sommige risico’s overschaduwden elke mogelijke winst, Steve. DARPA’s eigen geschiedenis heeft dat meerdere malen bewezen. En dat is dan ook de reden dat ik opdracht geef tot het implementeren van de nieuwe MEP.’

Steve voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. In plaats van

oude herinneringen te vervangen door nieuwe, was het nieuwe Memory Editing Protocol ontworpen om de hersenen zo'n beetje te rebooten, waardoor alleen de motorische en logische functies overbleven. Het was op drie vrijwilligers getest en alle drie waren jonge kinderen in een volwassen lichaam geworden. En binnen enkele weken waren twee van hen overleden.

'Vertel me alstublieft dat dat alleen maar een loze gedachte was.'

'We hebben ons hier al die tijd al op voorbereid,' zei Theresa.

'Wie is "we"?''

'Wel!' beet ze hem toe. 'Je wist ongetwijfeld dat het hiervan zou komen.'

'Ik wist dat we uiteindelijk een oplossing zouden vinden, maar niet dat we de geweldigste hersenen sinds Einstein zouden wissen. We hebben geen idee wat de nieuwe MEP met haar zal doen!'

De directrice schudde haar hoofd. 'Het spijt me, Steve, maar ik kan hier verder niets tegen doen. In een volmaakte wereld zou ik je alle tijd geven die je nodig had, maar ik kan dit niet tegenhouden.'

Hij onderdrukte de angst die aan zijn gedachten begon te knagen. Dit was de eerste keer dat ze toegaf dat er iemand anders aan de touwtjes trok.

Ze keek hem met vriendelijke blik aan. 'Als je je daar beter bij voelt, zou ik iemand anders –'

'Nee, ze heeft me nodig. Dat we haar tot aan haar strot hebben volgestopt met zware medicijnen, wil nog niet zeggen dat ze geen bedreigingen kan detecteren.'

'Weet je zeker dat ze die bedreigingen niet uit *jouw* gedachten oppikt?' vroeg Bill.

'Waarschijnlijk wel, maar mijn aanwezigheid zal die dempen. Ze vertrouwt me.'

Het voelde aan als verraad, omdat het dat ook was. Aan de andere kant van het spiegelglas zaten Rachelle en Charlene ergens om te lachen.

Hij slikte. 'Wanneer?'

'Vanavond.'

ER IS NIETS SPANNENDERS DAN TE WORDEN BEVRIJD VAN DE KETENEN VAN EEN ONDERMAATS BESTAAN. DE OUDE GEEST IS TOTAAL LEVENLOOS.

Rachelle Matthews staat bekend als de 49ste Mysticus en leeft in twee werelden tegelijk: Aarde en Andere Aarde. Hoe verschillend haar parallelle levens ook zijn, één ding hebben ze gemeen: alles hangt van Rachelle af. Als 49ste Mysticus is het haar taak om zowel Aarde als Andere Aarde te redden, door vijf Zegels van Waarheid te verzamelen.

Inmiddels heeft Rachelle drie van de vijf Zegels gevonden en haar woonplaats Eden bevrijd. Nu is het de beurt aan de rest van de wereld. Maar Rachelle is gevangengenomen en zit te huiveren in een donkere kelder diep onder de stad. Het licht dat ooit zo overweldigend aanwezig was, wordt met het uur zwakker. Er is oorlog op komst. En in die oorlog zou het Rijk van de Mysticici weleens vernietigd kunnen worden voordat Rachelle de kans heeft om de laatste twee Zegels te vinden.

Ted Dekker schrijft spannende, surrealistische boeken waarin de confrontatie tussen goed en kwaad een belangrijke rol speelt. *Het vijfde zegel* is het tweede deel in het tweeluik *Zegels van Waarheid* en volgt op *Nummer 49*.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 332

ISBN 978-90-435-3184-9

9 789043 531849